

Nekega dné vidijo stara mati, da imajo otroci vso obleko umazano in raztergano. To jih zeló razžali ter uprašajo, kdo je tega kriv. Al otrokom, ki so bili vajeni legati, bil je odgovor lahak. Eden za drugim se izgovarjajajo in rekó: „Jaz ne, jaz ne, jaz tudi ne; vse to se je naredilo samó.“

Šiba za ogledalom, ki je vse to slišala, ne more več dalje sterpeti. Ostro pogleda malo-pridneže ter pravi: „Le počajte, páglovci! ker se pri vas vse samo naredi, bom pa tudi jaz enkrat kar sama doli k vam stopila, pa vas za vaše gerde laží in pregreške prav dobro nabisala.“

To rekši skoči izza ogledala, stegne vse svoje manjše šibice, da jo je bilo videti, kakor bi imela roké in nogé, ter grabi in udriha po hudobnih páglovcih, da je bilo strah in groza.

Odsihmal je bilo v hiši vse v najlepšem redu, pa se tudi ni nikoli več kaj takega zgodilo, da bi ne imelo svojega pravega vzroka.

T.

Trobentica.

Pozdravljena,
Trobentica,
Spomladi prva hči!
Ti z zlatom vsa
Okinčana,
Kak' te okó želi!

Ni dolgo več,
Kar šel je preč
Morilni mráz od nas;
Odperl nam si,
O ključek ti!
Spomladi rajski čas.

Trobentica,
Preljubljena,
Ti samej dolgčas ni? —
Glej, sestra
Vijolica
Pod germom se zbudi.

Kak' se bliščiš,
Kakó duhtiš
Na trati, gričku tam!
Kak' letajo,
Se vsedajo
Čebelice v tvoj hram!

In kapljico
Oj! biserno
Ti jutro podari,
Da slajši med
In dobro jed
Tud' čemerlič pridobi.

„Pozdravljena,
Trobentica!“ —
Tak' deklice rekó,
Ko k sestrici
Vijolici
Te v šopek povijó.

In še enkrat,
O ključek zlat!
Pozdravljam ljubo te,
Odpiraj mi
Čez zimske dni,
Oh, pomlad še in še!

Hrabroslav Perné.